WASHINGTON D C

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 72. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 28-го БЕРЕЗНЯ 1951. No. 72. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MARCH 28, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

20 МІЛЬЙОНІВ НА ПІДКУПЛЮВАННЯ ПОЛІЦІЇ

СВІДЧЕННЯ НЮЙОРСЬКОГО СУДДІ ЛІБОВИЦА

Вашингтон, 26 березня. — Покликаний на свідчення сенатською комісією для прослідкування злочинів нюйорський повітовий суддя Семюел С. Лібовіц заявив, що нюйорська поліція дістає по 20-25 мільйонів долярів річно від грачів за охорону від переслідування влади. Суддя згадав ім'я грача Гері Гроса, який втримує книжки зі списками і ставками грачів і сказав, що він один платить річно мільйон долярів, а таких є більше. Від найнижчого вуличного поліціянта-патрольмана, переходячи всі ступні: сержанта, лейтнанта, капітана, навіть комісаря поліції, всі вони мають порозуміння, щоб не напаствувати підприємців незаконної гри. Про це мусить знати і посадник міста, бо інакше таке беззаконня не могло б утриматися, твердив суддя повіту Кінґс. Одначе він застерігся, що це не відноситься до теперішнього посадника ані теперішнього комісаря поліції.

Свідчення в справі розгалуження незаконної гри складали перед комісією ще інші свідки, між якими був директор Гаверд Мек Грет. Цей останній заявив, що на підставі існуючих законів не можна буде депортувати з Америки Френка Костелла, провідника різних підземних ватаґ, що ведуть незаконні підприємства гри в заклади, в лотерію і т. п.

У нюйорській дільниці Брукліні складав зізнання, перед слідчою судейською лавою амбасадор до Мексика Вилйем О'Двайер про свої досвіди з підземним світом з часів свого урядування як окружний прокуратор і як колишній посадник міста, одначе з його свідчень не оприлюднено нічого. За те стало відомим, що водний комісар Джеймс Моран, настановлений О'Двайером, обвинувачений федеральним судом в кривоприсязі тому, що він заперечив отримування грошей від когонебудь, хоч свідок зізнав, що йому давали великі гроші з каси товариства пожежної сторожі.

КОМУНІСТИЧНІ ОРГАНІЗАЦІЇ МУСЯТЬ РЕЄСТРУВАТИСЯ

Вашинґтон. — Верховний Суд Злучених Держав відкинув прохання Комуністичної партії, щоб відложити реєстрування головних урядників партії і різних комуністичних організацій, яке наказане Актом про Внутрішню Безпеку з 1950 р. Після такого рішення Верховного Суду нема вже дальших правних засобів і Рада Контролі Підривних Діянь назначить день для переслухання, в якому комуністи або зареєструються, а ні, то підуть до тюрми.

ДОБРОБУТ У ПИТСБУРЩИНІ

Питсбурґ, Па. — Місто Питсбурґ звісне як столиця сталевої продукції Злучених Держав, відзиску степер своє провідне становище в американськім промислі, дякуючи велетенським замовленням федерального уряду на оборону й озброєння. Платні робітників пішли високо, а попит за робітниками такий великий, що майже ніхто не остався вдома, а кожен працює. Внаслідок того зросло матеріяльне багатство кожної родини і кожен має тепер гроші. Найбільші замовлення, бо аж 45 відсотків усієї продукції, дістало підприємство Юнайтед Стейтс Стіл Корпорейшен і тому його уділи підскочили високо на вартости. Подібні заробітки має теж і Вестінґгавз Електрік Корпорейшен. Попри звичайних робітників дається відчувати велика недостача інженерів.

АПЕЛЬ АМЕРИКАНСЬКОГО ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА

Телеграма від президента Краєвого Братнього Конґресу, Джана П. Стака з Шікаґо, яка наспіла на адресу голови Українського Народного Союзу, Дмитра Галичина, звертає увагу на потребу служби Американського Червоного Хреста для наших збройних сил. Ця служба зате залежатиме від успіху збірки „через верх" фондів на цю установу підчас теперішньої кампанії. Роланд Гаріман, голова А. Ч. Х. пригадує, що служба цієї установи зростає швидко, щоб можна було подолати велитенським потребам збільшених американських збройних сил. Кампанія, начеркнена в місяці листопаді за збірку фондів у висоті $85,000,000 передбачувала потреби тільки 2,500,000 бояків і воячок у збройних силах Америки, а міжтим Конґрес ухвалив, щоб ці сили обіймали чотири мільйони вояків. Отже, щоб доповнити ці непередбачені потреби, треба повести енергійну акцію серед усіх відділів А. Ч. Х. і патріотичних організацій в цілому краю. Успіх такої кампанії є необхідний для добра наших героїв, що воюють за добро країни і людства.

У Ню Йорку ведуть збірку на А.Ч.Х. при помочі коробок. Яка тисячка жінок з різних місцевих відділів А.Ч.Х. уставилася на перехрестях вулиць, щоб досягнути людей. У такий спосіб надіються зібрати навіть дрібними монетами мільйон долярів.

ЗАБОРОНА ПОБУТУ В АМЕРИЦІ ЖІНЦІ ВОЯКА, ЗАПІДОЗРЕНІЙ У ШПИГУНСТВІ

Вашингтон. — Спеціяльна іміґраційна слідча комісія відмовила права побуту в Злучених Державах пані Еллен Кнауф, уродженій в Німеччині і замужній за американським вояком, коли три свідки посвідчили, що вона передавала чеським комуністам вісті, призбирані нею за часів її служби в американськім військовім бюрі в Німеччині в 1949 р. Раз вона навіть сама їздила до Праги, щоб передати комуністичній протирозвідці американську військову машинку для відчитування тайного коду. Це було недовго перед тим, заки комуністи опанували Чехословаччину. Від 30 місяців вона перебуває в Злучених Державах як жінка вояка, який тепер виїхав як американський службовик до Німеччини. Комісія сказала що вона може внести відклик від рішення, а тимчасом випустила її на волю за паролем.

В АМЕРИЦІ

● **Американські греки у Филаделфії** святкували 130-ту річницю своєї незалежности в Домі Незалежности перед американським Дзвоном Волі. Провідником маніфестації був радник грецької амбасади, Іван Д. Калерґіс.

● **ЕддіКоллінс, зарахований між „безсмертних Дому Слави"** в Ню Йорку в 1939 р., помер у Бостоні в 63 році життя. Він був другим найбільшим грачем у ловленні м'яча в „бейсболі". Займав становище віцепрезидента бостонського клюбу бейсболістів Ред Сакс („Червоні Панчохи").

● **Перший том споминів кол. президента Герберта Гувера** появиться восені. У ньому будуть поміщені переживання Гувера до кінця першої світової війни.

ПАРАШУТИСТИ ЗНОВУ В АКЦІЇ. Як аліянтські війська в Кореї почали зближатися до 38-мої паралелі і натрапили на запеклий ворожий спротив в горах на північ від Сеул, американські парашутисти знову зробили десант в околиці Мунсан за ворожими лініями, що й перерішило вислід боїв: ворог залишив свої укріплення та в паніці відступив на північ, понісши великі втрати.

Президент закликає до єдности всі американські країни

Вашингтон, 25 березня. — Президент Труман відкрив четверте з черги зібрання міністрів закордонних справ 21 американських республік зазивом, щоб вони змобілізували свої економічні й військові сили для підтримки вільних країн, які борються проти комуністичного імперіялізму. Делегатам, які представляють коло 300,000,000 населення, сказав Труман, що єдиний певний шлях до світового миру, безпеки і волі, лежить у розбудові сили Західної Півкулі, яку треба вжити проти комуністичних сил, що тепер ідуть походом проти Европи і Далекого Сходу.

У неприготований наперед частині промови Труман згадав про переговори між Болівією й Чіле для створення над Тихим океаном пристані для Болівії. Конференція 21 американських міністрів закордонних справ почалась в Конституційнім Домі. Передбачують, що вона триватиме два тижні. Заки ще Труман виголосив свою промову в год. 4 попол., делегати на раннім зібранні вирішили запросити французького президента Вінсента Оріола з промовою найближчої суботи після того, як він приїде в Америку на державні відвідини. Предсідником конференції вибраний секретар стейту, Дін Ачесон. На раннім зібранні встановлено аґенди конференції, які обіймають такі справи: 1. Засоби й пляни для політичної й військової забезпеки півкулі; 2. міри для внутрішньої безпеки; 3. економічна співпраця.

Заки президент виголосив промову, стало відомим, що Злучені Держави мають готовий плян фінансової допомоги на оборону Американської півкулі. Він буде коштувати коло $80,000,000.

УКРАЇНСЬКИЙ СЕПАРАТИЗМ НА ПЕРЕШКОДІ СОВЄТСЬКІЙ АҐРЕСІЇ

Ню Йорк, 27 березня. — „Здогадна певність евентуальної політичної перемоги, можливість військової поразки та марево крайнього внутрішнього напруження під натиском війни є аргументами проти започаткування третьої світової війни, що їх мусять мати на увазі володарі Совєтського Союзу" — твердить на підставі інформацій з „добре поінформованих дипломатичних джерел" Дрю Міддлтон в кореспонденції з Франкфурту, надрукованій в сьогоднішньому виданні Н. И. Таймсу. Розглядаючи окремо цей третій арґумент, що вже нераз був предметом уваги американських політиків і стратеґів, автор згаданої кореспонденції твердить: „Один дипломат з довгим досвідом в Совєтському Союзі запевняє, що на його погляд одним з головних, і можливо найголовнішим арґументом проти війни в умах членів Політбюра було марево, що продовжувана в часі війна викличе поширену і бойову опозицію проти комуністичного режиму, і в найкращому разі розіб'є центральний апарат комуністичної контролі. З цим поглядом погоджуються до деякої міри майже всі інші експерти, познайомлені з політичними обставинами в Совєтському Союзі. Ґенезою того арґументу в міркуваннях росіян мусить бути виступ проти Совєтського Союзу дослівно соток тисяч українців під час німецької інвазії в 1941 році". Совєти побоюються — твердить кореспондент, — що за прикладом українців підуть теж інші народи і тому не починають аґресивної війни.

ЧЕХИ ТІЛЬКИ ЖДУТЬ НА ЗНАК ДО БУНТУ

Вашинґтон. — Бувший чеський амбасадор до ЗДА, д-р Юраз Славік, який пірвав зв'язки з червоним чеським режимом в 1948 році заявив, що „чехи мають доволі добре зорганізовану підпольну громаду, яка переводить діяльний опір і саботаж". Він виявляє, що цей рух росте в міру цього, як большевики намагаються затіснити свою контролю над Чехословаччиною. Остання чистка комуністів в тому краю вказує, що там іде великий фермент. Повстання в Чехії вибухне, якщо прийде знак з закордону, що вже наспів час, каже Славік.

ЕСПАНІЯ ХОЧЕ ЗАКЛЮЧИТИ ОКРЕМИЙ ДОГОВІР З АМЕРИКОЮ

Вашинґтон. — За висловами деяких урядовців, Еспанія зголосила проєкт заключення військового договору зі Злученими Державами, опертого на засадах Північно - Атлантійського Пакту. Проєкт, як кажуть, дістав американський амбасадор Стантон Ґріффіс підчас неурядової розмови в Мадриді. Еспанський диктатор Франсіско Франко заявив теж охоту підготовити трибічний союз, а саме Америки, Еспанії й Портуґалії. Обі оферти одначе можливі тільки при умові, що Америка заґарантує висилку доволі зброї для змодернізування еспанської армії. Як-

АМЕРИКАНЦІ ВІДКУПИЛИ НАЗАД ПРОДАНИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ВИРЯД В НІМЕЧЧИНІ

Гайдельберґ, Німеччина, 27 березня. — Американське командування в Німеччині повідомило, що воно забрало назад військове устаткування вартости около 100,000,000 долярів, продане після війни одній урядовій німецькій агенції, як зайва надвишка у військових магазинах. Розрахунок за це устаткування ще буде обговорений. Повідомлення видано після того, як американські власті почали дохоодження в справі інформацій, що спекулянти, продаючи цю надвишку з американських військових магазинів, заробили мільйони долярів. Забраний знову виряд був проданий німецькій агенції Стеґ за 21% його властивої ціни.

ОФІЦІЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА УКРАЇНЦІВ В АМЕРИКАНСЬКОМУ СЕНАТІ

Вашинґтон, 27. березня. — В тількищо передрукованому з Конґресового Рекорду виступі сенатора Александри Смита в користь поправки закону Мек Карена подано окремий розділ, в якому Д. П. Комішенер М. О'Коннор подає таку характеристику українців взагалі і українських скитальців зокрема:

„Українці (скитальці) діляться на дві більші ґрупи: — А. Ті, що до 1939 р. жили в Польщі (Західній Україні), — Чехословаччині (Карпатській Україні) і Румунії (Буковина і Бесарабія); і Б. Українці, що жили в Совєтському Союзі — (властива Україна). Обраховується, що в Західній Німеччині і Австрії залишається ще приблизно 34,000 українців. — 45% тих людей походить зі Совєтської України, 45% зі Західної України і 10% з інших згаданих вгорі територій. Історію совєтизації Східної України обговорюється в сотках присвячених тій справі томів. Навести б кілька відповідних фактів: 1. Український нарід належав до тих, що їх було найтяжче підкорити совєтській орбіті; 2. Український спротив заставив володарів Кремля знищити 3 до 4 мільйони українців голодом на початку 1930-тих років; 3. Українцям не можна було повірити адміністрації державних справ, і тому росіяни, які подавали себе за українців, перебирали керівництво уряду і адміністрацію всіх справ в Совєтській Україні; 4. Українці початково дивились на німців як на своїх визвольників, але вони швидко були розчаровані застосовуваними ґештапом методами, у висліді яких мільйони українців були депортовані на невольничі роботи до Німеччини. Всі організації, профспілки, кооперативи і товариства в Україні були без сумніву під контролею і опануванням комуністичного уряду Совєтського Союзу. Тому, що Україна є переважно хліборобською країною, Совєти на початку 30-тих років встановили там колгоспи, щоб змусити селян працювати і продукувати для совєтського режиму. Членство в

(Закінчення на стор. 4)

ПІВДЕННО-КОРЕЙСЬКІ ВІЙСЬКА ПЕРЕСТУПИЛИ ПАРАЛЕЛЮ

Токіо, 27 березня. Головна квартира південно-корейської армії повідомила, що республіканські війська, при сильній піддержці гармат з аліянтських воєнних кораблів на Японському морі, переступили минулої суботи 38-му паралелі на східному побережжі і вчора зайняли малу рибальську місцевість Каунпо, три милі на північ від старого кордону. Рівночасно на західному фронті комуно-китайські і північно-корейські наїзники почали масовий відступ теж зі своїх укріплених позицій в горах на північ від Сеул, втікаючи за ріку Імджін, останню ще природню перешкоду перед 38-мим рівнобіжником. Ворожий відступ почався, як аліянтські війська, що наступали в тому районі більшими відділами в кількох напрямках, злучилися і створили знову солідну фронтову лінію та почали фронтом очищувати від ворога останні ще скравки зайнятої ним південно - корейської території. З укріплених гірських позицій ворога виперла барабанним вогнем важка аліянтська артилерія. Офіціяльно повідомлено, що ворогові і тим разом пощастило вихопити з оточення свої головні сили, хоча і коштом великих втрат самогубних задніх військових частин, що охороняють відворот. Аліянтська авіяція вчора знову скористала з проясненої погоди та виконала 685 налетів на ворожі воєнні об'єкти в запіллі, крім активної участи в очищуванні від ворога фронтових теренів. На інших секторах фронту доходило вчора тільки до припадкової перестрілки між патрулями. Аліянтські війська осторожно і повільно підходять до лінії 38-мої паралелі, натрапляючи на свіжі сліди нагального відступу ворога. На південь від паралелі залишились ще тільки малі відділи ворожих військ, тоді як його головні сили вже відступили поза цю лінію і мали б приготовлятися до оборони вже на північно - корейській території у деякому віддаленні від паралелі. Досі ще не відомо чи аліянтські війська задумують продовжувати наступ теж в Північній Кореї.

МОЖЛИВІСТЬ БЛЬОКАДИ КИТАЮ

Токіо, 27 березня. Американська далеко-східня фльота може успішно бльокувати китайський континент, якщоб одержала такий наказ з Вашинґтону — заявив вчора на пресовій конференції віце-адмірал Артур Д. Стробел, командант американської Сьомої Фльоти, що має від президента Трумана наказ охороняти Формозу перед можливою комуно- китайською інвазією. Адмірал твердив, що командувані ним сили можуть успішно перешкодити кожній інвазії на Формозу з моря або з повітря, але відмовився відповісти на запит, чи ці сили готові теж до оборони Формози, якщоб червоні китайці виконували її при активній допомозі „іншої країни", очевидно Совєтського Союзу.

КРОВОЖАДНІ ОРҐІЇ В „НАРОДНОМУ КИТАЮ"

Гонґ Конґ, 27 березня. Згідно з повідомленням офіціяльної комуно-китайської пресової аґенції, теперішні червоні володарі Китаю влаштовують справжні кровожадні орґії, передаючи під суд товпи здогадних противників комуністичного режиму. Такий „суд" товпи відбувся в останньому в Пейпінґу, як комуністичні власті скликали „масовий мітинґ" звироднілого комуністичного шумовиння та передали йому „суд" над 25 особами, яких названо „контрреволюційними архизлочинцями". Посадник міста та інші комуністичні головачі, замість доказів вини підсудних, виголошували політичні промови, а майже 6-тисячна комуністична товпа кричала, щоб обвинувачених розстріляти. Тоді один з червоних катів заявив, що уряд „не звагається" виконати „вироку народу".

ШЕФИ ШТАБІВ ПРИКЛИКАЮТЬ ДО ПОРЯДКУ ГЕН. МЕК АРТУРА В ПОЛІТИЧНИХ СПРАВАХ

Вашинґтон, 27 березня. — Шефи Злучених Штабів Американських Збройних Сил поінформували ген. Доґлеса МеАртура, що в майбутньому він повинен узгіднювати з Вашинґтоном всі свої політичні заяви. Ця інструкція стоїть у зв'язку з останнім „мировим закликом" ген. МекАртура до китайських комуністів, що — виходило б — був проголошений ген. МекАртуром на власну руку. Ген МекАртур в згаданому заклику стверджував слабість комуно - китайської армії в Кореї та заявляв, що війська О. Н. могли б розбити комуністичний Китай. При цій нагоді він критикував посередньо політику О. Н. і своєї власної країни, що погоджувалися на переговори в справі Формози після перемиря в Кореї. Тимчасом виявляється, що безпосередньо перед заявою ген. МекАртура мали відбутися важливі наради між ЗДА і 13 країнами, які беруть участь у війні в Кореї, що у висліді тих нарад встановлено воєнні цілі в Кореї, які мали бути проголошені після порозуміння з урядами поодиноких країн, але на це вже не стало часу, бо ген. МекАртур випередив Вашинґтон.

ПОШИРЕНО ВИЇМКОВИЙ СТАН В ІРАНІ

Теґеран, Іран, 27 березня. Іранський премієр Ґуссейн Аля заповів вчора ввечорі поширення виїмкового стану на три дальші міста в країні, як комуністи проголосили генеральний страйк в нафтових районах та почали загрозливі заворушення. В повідомленнях з південних нафтових провінцій Ірану подається, що підбурена комуністичними аґітаторами товпа впродовж цілого дня демонструвала по містах, викрикуючи погрози: „В море піратів!", „Смерть імперіялістам!", „Віддайте нам нашу нафту!" і т. п. Заарештовано трьох комуністичних емісарів, що підбурювали товпу. Премієр наказав місцевим властям встановити воєнні закони в місті Абадан та інших місцевостях багатої нафтової провінції Хузістан над Перським заливом. Фльота дістала наказ допомогти поліції і війську в переведенні закону.

В СВІТІ

● **Арабська Ліґа створила** окреме бюро, завданням якого буде робити всі заходи для встановлення повної господарської бльокади Ізраїля.

● **Югославський уряд викинув** з країни болгарського дипломатичного представника, закидуючи йому участь в „підривній роботі".

● **Американські судові власті** в Німеччині ствердили, що обвинувачення одного австрійського кореспондента в передачі отруї Германові Ґерінґові не відповідають дійсності.

● **Один нюйорський купець,** Роберт Страссер, добився того, що йому дозволили поїхати на власний кошт до Токіо і там влаштували йому зустріч зі сином, з яким він вже п'ять років не бачився та якого в тій цілі звільнили на п'ять днів з фронту в Кореї.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

СУМНА СПРАВА, АЛЕ ПРАВДИВА

Нюйорське „Новое Русское Слово" помістило в числі з 19. березня ц. р. статтю Н. Тімашева, п. н.: „Похід на Росію", яка починається ствердженням „сумної справи", що в Америці останніми часами „ненависть до комунізму зачинає переходити в ненависть до Росії". Притоку до цеї статті дав журнал „Лайф" з 5. березня, в якому передруковано дещо з книжки маркіза А. де Кюстина, який відвідував Росію в 1839 році та змалював її чорними красками. Цю книжку, як згадує Тімашев, мав читати і ген. В. Б. Смит, будучи американським амбасадором у Москві. Описуючи Совєтську Росію у своїй книжці, ген. Смит завважує, що вона подібна до давньої Росії, тільки багато гірша. Книжка ген. Смита розійшлася в Америці масово, як і спогади б. секретаря стейту Бирнса, що добачує в сучасній совєтській аґресії давній російський імперіялізм. В „Лайф" згадувано ще й історію Росії Густава Доре, але на те, щоб виїмками з неї доповнити Кюстина і доказати, що „вся темнота і все недоумство совєтського режиму це ніщо інше, як тільки природне продовження темноти і недоумства дореволюційної Росії".

Тімашев, як росіянин, болів над цим і бере Росію в оборону. Але як він її боронить! Він твердить, що в такий самий спосіб, як написали про Росію Кюстин і Доде, пишуть совєтські пропаґандинсти про — Америку, як країну, де лінчують неґрів та де панують ґанґстери; як були в давній Росії заслання на Сибір, то були подібні заслання і у Франції, а як переслідували за Миколи I. людей з ліберальними ідеями, то не гірше поступала Америка, наприклад з Ді-Пі при „скринінґах". Тімашев хотів би доконче відділити комуністичний режим від Росії й російського народу, який повинен би бути втягнений демократіями в боротьбу проти комунізму. Проте, він побоюється, що таке може не статись, бо за „походом" проти Росії криються пляни поділу Росії, так, як свого часу були пляни поділу Німеччини на кілька самостійних держав. Це найбільше турбує Тімашева, бо воно, мовляв, зв'язане „з існуванням, або неіснуванням Росії". Він закликає росіян в Америці, щоб вони припинили поширювання серед американців ненависти до російського народу, доказуючи, що між російським народом та комунізмом існує велика пропасть.

Ніхто з нас не візьме Тімашеву за зле його намагань боронити свій нарід. Квестіонувати доводиться тільки спосіб його оборони, як от порівнювання режиму Миколи I. зі „скринінґами", чи плянів поділу Німеччини, країни одного народу, з пляном поділу Росії, яка складається з багатьох країн і народів, загарбаних Москвою силою, нею поневолених і визискуваних.

Це правда, що відношення американців до Росії почало помітно погіршуватися від часу, як американський нарід почав пізнавати справжню Росію, відмінну від тої, яку змальовували йому до цього часу різнородні „знавці" Росії і Сходу Европи та всі ті „вчені", що вживали своїх професорських титулів і становищ на ґльорифікацію „єдиної, неділимої". Ненависть до Росії зросла не тільки серед американців, але всюди в світі. А як є з українськими землями і українським народом, пізнати хоч би з фейлетону п. н.: „Трагедія карпаторуської молоді", поміщеного в НРСлові з 6 березня. Поминаючи хамське глузування з „Великої України", „самостійників", „Січи" і „Закарпатської України", згадується там закарпатського гуцула, якого загнали в Росію, де він „розчарувався в російськім народі" і такої набрав ненависти до Росії, що вже його ніхто ніякими аргументами не переконає, що тут вина комуністів а не російського народу. Так воно є не тільки зі закарпатським гуцулом, але з усіми поневоленими Росією народами.

Як же ж у таких обставинах можна ще далі думати про одну і неділиму Росію? Проте Тімашев думає і каже, що так само думає теж і російський народ. Тому хай, і не дивується, що шириться ненависть до Росії й російського народу як імперіялістів і загарбників чужого добра.

Збентеження з приводу нюйорського слідства

Майже дві неділі гостювала в Ню Йорку Сенатська Комісія для Прослідження Злочину, покликуючи на переслухання людей, про яких кружляли фантастичні вісті, а яких пересічна публіка не бачила, ані не чула, хоч їх імена появляються в пресі майже так часто, як імена провідних громадян або найвищих урядовців. Тому саме мільйони американців прислухувалися зізнанням тих осіб, та добре їм приглядались завдяки телевізії, і то навіть з більшим зацікавленням, як це буває зі слідкуванням краєвих змагань за першенство в грі в бейзбол або копаного м'яча. І не диво, як зважити, що як свідок виступав ославлений Френк Костелло, володар „дна" — підземного царства, а з ним такі покидьки суспільства, як Джов Адоніс, Френк Еріксон, Джордж Уфнер, Ирвінґ Шерман, Антоній Анастазія. Це ґалерія типів, яких світлини зберігають головно поліційні бюра.

Департамент скарбу у Вашингтоні подбав за доповнення цієї ґалерії ще такими „славними" типами, що не заплатили податку від своїх тайних бизнесів. Проте найбільшою сензацією були для публіки зізнання осіб на високих становищах, таких, як бувший посадник міста Ню Йорку, а теперішній амбасадор до Мексика, Вилйем О'Двайер; головний поліційний суддя Джан М. Морфі; директор прилюдної безпеки з Гобокен, Н. Дж., Майкел Бореллі; секретар політичної організації, звісної під іменем „Таммані Голл", — Берт Стенд; голова Товариства Уніформованих Пожежних Сторожів, Джан П. Крейн. Ці зізнання викликали не тільки сензацію, але й замішання та переполох. О'Двайер признався до знайомства з кількома покидьками суспільства, включаючи самого Костелла. Він заперечив, наче б діставав від них якусь підтримку, але теж і заявив, що в Ню Йорку „дно" так сильно зорганізоване, що він за часів свого урядування як окружний прокуратор Вруклина чи за свого урядування як мейор Ню Йорку не був всилі вести з ним боротьбу. Він навіть згадав, що назначив свояків Костелла й інших подібних людей на визначні становища суддів, комісарів і інших міських урядників. При нагоді зізнань О'Двайера і зізнань інших визначних громадян, комісія могла устійнити, що підземне царство контролює величезні незаконні бизнеси, зв'язані з грою в кінські перегони, лотерією, спортом, так, як колись з бутлеґерством, тобто незаконним виробом і продажжю алькоголю. Ґанґстери призбиравши багатства, намагаються стати „порядними" людьми і тому інвестують їх у правильні законні підприємства, як напр. в телевізію, нафтові поля, гостинниці, готелі і т. і.

Провідники підземного світу не сказали ясно, яким чином вони контролюють політику, хоч Костелло заявив, що в нього був на гостині О'Двайер, та що він був у близьких зносинах з дистриктовими провідниками з Таммані Голл; що помагав при виборі конгресменові Майкелові Кеннеді, хоч самий ні разу не голосував при виборах.

Найбільшою несподіванкою було зізнання голови Товариства Уніформованих Пожежників, Джана П. Крейна. Він заявив — очевидно — під присягою — що дав О'Двайерові, як посадникові $10,000 на агітацію за його поновний вибір, а $55,000 дав Джеймсові Моранові, теперішньому комісарові постачання води „на законодавство", бо в тому часі Моран був заступником пожежного комісара.

Відрухово О'Двайер заперечив — в судовім слідстві під присягою — отримання такого подарунку. Моран зробив те саме, на розмові з репортерами, одначе зрезиґнував негайно зі становища водного комісаря на домагання теперішнього посадника міста Ню Йорку, Вінсента Р. Імпеллітері. О'Двайер заявив, що не зрезиґнує зі становища амбасадора, бо його доля як дипломата залежить від його влади.

Усе це є початком великого скандалу. Місто сповилося стидом, ціла нація прибита. Кожний наглядно бачить, що американська політика в значній мірі сплелася тісно з покидьками суспільства. Який вихід з цього? — питає звичайний громадянин і жде на відповідь. Та покищо кримінальне слідство не скінчене. Ще треба окружному прокураторові ствердити, кого можна поставити під суд за підкупство, кого за незаконну гру, кого за кривоприсягу при оцих зізнаннях. Не зважаючи на це, кожний вже тепер бачить, до чого доводить погоня за матеріяльними добрами і легковаження духовими скарбами. В основі незаконного бизнесу є намагання скоро збогатитись. На тому побудовані царства колишніх Ал Капонів, Лучіянів і Костеллів, а в дальшу чергу теж і деяких провідних громадян з політичного та бизнесового світу.

П. Козаченко.

ВЕЛИКА ВТРАТА

Сумна вістка прийшла з Европи... 19 березня цього року в м. Мюнхені помер **Дмитро Іванович Дорошенко**, найвидатніший український учений на еміґрації, дійсний член Наукового Товариства ім. Т. Г. Шевченка, президент Української Вільної Академії Наук, професор, доктор історії України, автор цінних наукових праць, невтомний діяч на ниві української культури і громадського життя. Ще так недавно українське громадянство урочисто відзначало півстолітній ювілей наукової діяльности проф. Д. Дорошенка, відзначало його великі заслуги, великі і цінні досягнення його невтомної праці для добра українського народу. Ще так недавно українське громадянство бажало Ювілятові доброго здоров'я, довгих літ, сил і енерґії... Але неблаганна смерть забрала від нас видатного Вченого, Патрота і Людину.

Д. Дорошенко народився 8. квітня 1882 р. в м. Вільні в сім'ї ветеринарного військового лікаря. Рід Дорошенків походить від славного гетьмана Петра Дорошенка. Батьківщина Дорошенків — місто Глухів на Чернігівщині. На хуторі свого діда Якова Дорошенка дуже часто гостював Дмитро Іванович, приїжджаючи сюди влітку під час вакацій. Тут же на хуторі була українська бібліотека дідова, де юнак Дмитро читав твори українських письменників. А дядько Василь Дорошенко живим словом і власним прикладом заохочував Дмитра вчити рідну історію, мову і літературу, виховував у юнакові українську національну свідомість. І вже будучи учнем шостої кляси, Д. Дорошенко брав діяльну участь в українському часописі невеличкого гімназіяльного гуртка. А на другий рік сімнадцятилітній юнак, учень сьомої кляси гімназії, посилав свої перші дописи до „Літературно-Наукового Вістника у Львові.

Скінчивши Віленську гімназію, Д. Дорошенко вступив до Варшавського Університету на Історично - Філологічний Факультет, але вчився він тут тільки півроку. В 1902 році Д. Дорошенко перейшов до Петербурзького Університету. В Петербурзі в той час була досить велика українська колонія, до якої належали і старші українські діячі і багато української студентської молоді. З великим запалом береться Д. Дорошенко до громадської діяльности: розповсюджує неґальні українські видання, що через Фінляндію доходили з Галичини, бере участь в організації українських свят, пише популярні книжки для народу, з них варто згадати такі: „Як відкрито Новий Світ — про Христофа Колумба", „На громадській роботі" (про свого земляка Панька Куліша). Року 1903 Д. Дорошенка обирають на голову „Студентської Громади". Того ж року бере він участь у великому національному Святі відкриття пам'ятника І. П. Котляревському в Полтаві. 1904 року Д. Дорошенко вівідав м. Львів і там слухав на Університетських Курсах лекції з історії України М. Грушевського, лекції з історії української літератури Івана Франка, лекції з антропології Ф. Вовка та інші. З нагоди ювілейного свята М. Лисенка Д. Дорошенко опублікував у пресі низку статтей про Лисенка. Революційні події 1905 року ще більше активізують Д. Дорошенка: він разом із петербурзькими робітниками і студентами бере участь у демонстраціях проти царської монархічної влади. Уряд закриває університет, і Д. Дорошенко переїжджає до Києва м. Вільні стає співробітником полтавської ґазети „Полтавщина", а на весні 1905 року їде до Полтави і знайомиться з визначними українськими діячами м. Полтави. Потім Д. Дорошенко переїжджає до Києва і тут цілком віддається літературно - публіцистичній, культурно-освітній і громадсько-політичній праці: співробітничає в „Раді", новій українській газеті, що її видавав тоді Євген Чикаленко, стає секретарем редакції наукового журналу „Україна", продовжує працю в „Літературно - Науковому Вістнику", бере активну участь в „Просвіті", виконуючи обов'язки секретаря. В 1908 році вступає в члени „Товариства Українських Поступовців" (ТУП). Того ж року засноване було „Українське Наукове Товариство в Києві", яке очолив М. Грушевський, а секретарем його був Д. Дорошенко.

У 1909 році Д. Дорошенко переїхав до Катеринославу на педагогічну працю в середній школі, тут же він розпочав і систематичну науково-дослідчу працю в „Ученій Архівній Комісії", де тоді працювали такі видатні вчені як Д. Яворницький та інші. Д. Дорошенко виконував обов'язки секретаря Комісії і редаґував науковий журнал, друкуючи в ньому і свої наукові праці, статті та рецензії. Одночасно Д. Дорошенко разом із своєю дружиною Наталкою Дорошенковою, відомою українською артисткою, провадив також і широку культурно-освітню працю в „Просвітах" на селах Катеринославщини. Ці плідні чотири роки невсипущої праці на ниві національної культури Д. Дорошенко сам називав пізніше „героїчною добою життя", що залишила „на все життя незабутні спомини". Тут же Д. Дорошенко був і редактором місцевого часопису „Дніпрові Хвилі", який виходив у світ від 1910 року до 1914. В ці роки не поривав Д. Дорошенко зв'язків і з Києвом, наїжджаючи туди щоліта. Щоб на власні очі побачити старовинні історичні пам'ятки і місця великих історичних подій, Д. Дорошенко впродовж двох літніх ферій подорожував по Волині, побувавши на місці, де відбувався бій Б. Хмельницького під Берестечком, а також в Луцьку, Острозі, в Почаївській Лаврі та в інших місцях. Наслідком цих подорожів була цікава книжка, що її видав Д. Дорошенко під назвою „По рідному краю".

В 1913 році Д. Дорошенко переїхав до Києва на постійну працю. Тут він був обраний на секретаря Наукового Товариства в Києві, співробітничав у „Записках Наукового Товариства в Києві", був бібліотекарем в Українському Історичному Музеї, редактором журналу „Світло" та співробітником інших періодичних видань, які ми вже згадували. В роки першої світової війни Д. Дорошенко виявив ще одну рису своєї вдачі: свою щиру людяність і добре серце. Вся його енерґія в роки війни була звернена на допомогу втікачам, які мусіли залишити свої села і рідні хати, втікаючи з поля боїв. Особливу увагу та допомогова організація, де працював Д. Дорошенко, так званий „Союз міст", звернула на полонених українців, що походили з Галичини.

Велику Визвольну Революцію зустрів Д. Дорошенко з великою радістю. З перших же днів він бере найактивнішу участь у революційній боротьбі і будівництві Нової України. У квітні Д. Дорошенко — член Української Центральної Ради і заступник губерніяльного Комісаря Київщини, а згодом Краєвий Комісар Галичини і Буковини. На цій важливій посаді Д. Дорошенко розгортає велику діяльність, вживаючи всіх заходів для врятування українських національних установ і пам'яток національної культури. Особливу увагу звернув Краєвий Комісар на справу повернення галичан із Сибіру та Московщини додому в рідну Галичину. Коли ж Галичину захопили австрійські війська, Д. Дорошенко змушений був повернутися до Києва, тут він дістав нове призначення на посаду Чернігівського Губерніяльного Комісара. Коли німці розігнали Українську Центральну Раду і призначили П. Скоропадського гетьманом, Д. Дорошенко стає міністром і виступає найбільшим оборонцем українських інтересів. Реакційні російські елементи, що становили переважаючу більшість у гетьманському уряді, за цей захист українських інтересів викидають з кабінету міністрів усіх українців, а в тому числі і Д. Дорошенка. Коли відновилася українська влада, Д. Дорошенко дістав призначення на посаду професора історії України в Кам'янець-Подільському Українському Державному Університеті і одночасно став на чолі комісії для ліквідації прикордонних конфліктів України з Румунією. Большевицька окупація України змусила Д. Дорошенка еміґрувати закордон. До 1921 року Д. Дорошенко виконував окремі державні доручення Уряду УНР. Потім Д. Дорошенко переїхав до Праги і тут працював професором Українського Вільного Університету і професором чеського університету. У 1923 році Д. Дорошенко був обраний членом-кореспондентом High School of Slavonic Studies of the University of London і друкував свої праці в науковому органі цієї інституції „The Slavonic Review". В 1926-1930 рр. Д. Дорошенко був директором Українського Наукового Інституту в Берліні. Пізніше він переїхав до Варшави і працював там професором богословського православного факультету польського університету в Варшаві. Одночасно був також дійсним членом Українського Наукового Інституту. Після поразки Польщі в 1939 році Дорошенко переїздить до Праги і повертається до праці в Українському Вільному Університеті.

Дальші події примусили Д. Дорошенка виїхати до Німеччини в 1945 році. Оселившися в Аґсбурзі, Д. Дорошенко був обраний президентом Української Вільної Академії Наук і керівником Культурно-Освітнього Відділу Центрального Представництва Української Еміґрації (ЦПУЕ). Року 1947 Д. Дорошенко виїхав до Канади, а 1950 року повернувся до Франції. Стан здоров'я був загрозливий, і Д. Дорошенко виїхав до Німеччини на лікування. Так, передчуваючи неминучий кінець, поривався він на Схід, ближче до Рідної Землі, так тяжко хворий він мандрував із Канади через Ню Йорк, океан, Париж далі і далі на схід і, доїхавши до Мюнхену, закінчив свою неспокійну скитальницьку мандрівку, свій життєвий і творчий шлях. З думкою про Україну, яка була джерелом його невтомної, невсипущої різносторонньої діяльности, з думкою про рідну Чернігівщину, про далекі щасливі роки життя і праці на рідній Батьківщині, з вірою в світле майбутнє поневоленого Рідного Краю тихо згас наш видатний учений. Помер, ловлячи останнім своїм зідханням подих вітру з Рідної України...

За пів століття неперестанної праці Покійний залишив коло тисячі друкованих праць з ділянки історії України, історії української літератури і культури. Серед цих праць треба згадати два томи Історії України 1917-1923 рр., два томи Нарису української історії, підручник Історії України, тритомовий курс історії слов'янських літератур „Слов'янський Світ", монографії про гетьмана Петра Дорошенка, Пантелеймона Куліша, Володимира Антоновича та Євгена Чикаленка, праця про Миколу Костомарова, великий бібліографічний покажчик нової української літератури за 1789-1897 рр., кількатомові спомини про „недавнє минуле" та багато інших цінних розвідок із історії України. Для популяризації української національної справи серед чужинців проф. Д. Дорошенко опублікував Історію України англійською мовою та брошуру про Т. Г. Шевченка, також англійською мовою. На підставі докладного вивчення оглядів видатних европейських діячів та письменників проф. Д. Дорошенко видав цікаву працю „Україна в західньо - европейській літературі". Така багата літературно-наукова спадщина Д. І. Дорошенка. Вся діяльність Покійного була виявом його глибокої любови до свого народу. Світлу пам'ять про нього з вдячністю збереже українська і світова наука.

Іван Смолій.

БЛУДНИЙ СИН

(Оповідання).

9)

...А мати наче кликала його. Ніби прийшла з громадою людей. Голоси бреніли звідусіль, а її голос між ними найголосніший.

— Михайле! Михайле! На ось, пий, кріпись! Пий чашу, що підніс мені колись! Коштуй! — тулила до його уст, вливала силоміць.

— Гаряч, вогонь був у ній, гаряч пекельна, аж все його єство здрігнулося опарене, аж темрява розкололася на двоє від неї і слідуючий світ став перед Дзюбиною.

Виряченими, нестямними очима глядів він перед себе. Вся його кімната повна була люду, ніби всі бродяги з Бовері з цілого Подолу зійшлися до нього. Брудні, бородаті, в лахманах, криві каліки бездомні, що їх викинули діти безпомічних, невиличкими алькоголіки, присліплі вже, згорблені, хиткі як тіні, ледарі й волоцюги — багато знайомих лиць. Коло нього самого близько сидів Джан Колібар, добрячий побратим, а ще ближче Біл, славетний Біл, старий моряк, червоне обличчя позначене безліччю шрамів з усіх бійок і життєвих пригод. Біл тримав у руці пляшку з трунком, що ним саме перед хвилиною частував Дзюбину в останній раз...

— О, сі. Я не казав! Смакує? — сміявся він. — Йому дати тільки покоштувати, зараз оживе! Як дитині цицьку. О, сі! Дивиться! Но, не пізнаєш нас, Майк?

— Гей, Майк — заговорив тепер Джан — то прийшло товариство до тебе. Діти твої не прийшли, такі то тепер родяться діти. О, вони багаті, нащо їм батька — бома знати. Еге. Добре брате, зробив, що їх тоді лишив, ласки їх не просив. Нехай роблять, що хочуть невдячні, і серця твого не крають щоднини. Мері за поліцаєм. Тепер бере діворз, хоче іншого. А Волтер на легкому хлібі... Але ми не опустимо тебе. Ну, то як з тобою? Кажи! Ти розумієш, що я говорю, ти чуєш?

— О, він тільки прикидається — заперечив Біл, потягнувши з пляшки, з якої щойно частував Дзюбину, та подаючи її іншим бродягам, як це було їх звичаєм, поки не спорожниться все. — Наш брат нераз із смертю так грається. Ляже, знеможе десь під муром, розкине руки, увесь день пролежить мертвий, аж посинілий, готовий труп, що вже й публіка обходить обережно, вже й хитрий „кап" позирає непевно, чи справді не застиг ще один волоцюга. А той полежить, полежить, по тому світі трохи походить, порозглядається, а що там віскі не дають, так назад на цей світ вертається.

Ледь-ледь дихає, а лізе, а рачкує. А за тиждень, гляди, вже в барі бійку завів.

— А тямиш, Майк, як ми тебе в кумпанію приймали? То ще тоді був Гаррі, отой підсліпкуватий кривак. Мой, каже, та я тебе знаю, ти вже в нас колись був, ти наш старий френд. О, о, як тільки приїхав. А потім втік від нас, став порядним чоловіком, ого, багачем, бомів відцурався, може й погорджував ними. А тепер знову до них приходиш. Ге-ге, то не з радости по вулицях бродимо, не з радости і ти тепер до нас приходиш. То біда. Старий уже, робити не можеш, хвороба сили зїла, грошики пішли. А тепер діти на вулицю вигнали. Ну, не вигнали, так сам пішов, не ждав.

— І добре зробив.

— От і погуляли ми тоді, як останні гроші товариству віддав, погуляли. А потім разом ще стільки років пережили, перебідували.

— Майк, а ти чуєш, що ми говоримо? Та не дивись так страшно, та куди ти глядиш? Гей, та що це з ним? — Колибар припав нараз до Дзюбини.

Гомін розбавленого товариства стих, вмовкли бродяги. А Дзюбина підводився поволі на ліжку, глядів нестямно, але вже не бачив нікого з них, простягав руки, але не до них. Колибар вхопив їх, стримував, а вони відштовхували його нетерпляче та невхильно. Геть усе відштовхували, ніби розсували ввесь цей чужий світ, ніби давали дорогу комусь. Ніби мати надходила, ось-ось стане на порозі, у любові неземній прийде до свого блудного сина, вмираючого на чужому смітнику, і простить йому все. Бо ж і його життя один біль, один сум, одна трівога...

Він ждав, у страшному передсмертному напруженні, його простягнені руки тряслися конвульсійно. Але матері не було, надходив хтось інший, ніби йшла його Юлія. І не дійшла теж. Стала за порогом, мов би ще й тепер боялася його страшного, жорстокого голосу, його безжалісного погляду, яким дарив її за життя. Але він чув її близькість, він знав, що вона там стоїть і ніби жде на нього, ніби виманює його, бо ось нараз тихо-тихо, тільки йому чутно, заспівала знайому пісню з їх першої зустрічі серед океану...

Тихо плакали бродяги, як втомлена голова Майка Дзюбини хилилася все нижче до смертного сну під тужливу колисанку:

Поїхав за гори,
За ліси, за море,
Ждали 'го през довгий час...

(Кінець).

ВІДОЗВА ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ

Вшанування Двадцять П'ятої Річниці Смерти СИМОНА ПЕТЛЮРИ — ГОЛОВИ УКРАЇНСЬКОЇ СОБОРНОЇ ДЕРЖАВИ І ГОЛОВНОГО ОТАМАНА ВІЙСЬК УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ до всіх Українців, Українських Організацій й Осередків в Злучених Державах Америки, та у вільному світі поза ЗДА

УКРАЇНЦІ!

25-го травня цього року минає 25 років з дня смерти Світлої Пам'яти СИМОНА ПЕТЛЮРИ — ГОЛОВИ УКРАЇНСЬКОЇ СОБОРНОЇ ДЕРЖАВИ І ГОЛОВНОГО ОТАМАНА ВІЙСЬК УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ.

Чверть століття тому в Парижі на вулиці Рассін ворожі кулі вбили ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРУ — ЛИЦАРЯ і МУЧЕНИКА великої ідеї. Ворог поцілив у саму душу нації, але НЕ ВБИВ ЇЇ. Не стало СИМОНА ПЕТЛЮРИ, чужа земля стала Йому домовиною, але залишився ПЕТЛЮРА — СИМВОЛ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ІДЕЇ. Не пролилася марно кров ПЕТЛЮРИ, бо як сказав сам Великий Небіжчик незадовго перед своїм трагічним кінцем, „ПРОЛИТА ДЛЯ ВЕЛИЧНОЇ МЕТИ ВОНА НЕ ЗАСИХАЄ І ТЕПЛО ЇЇ ВСЕ БУДЕ ТЕПЛИМ ДЛЯ НАЦІЇ, ВСЕ ВІДОГРАВАТИМЕ РОЛЮ НЕПОКОЮЧОГО ФЕРМЕНТУ, ЩО НАГАДУЄ ПРО НЕСКІНЧЕНЕ І КЛИЧЕ ДО ПРОДОВЖЕННЯ РОЗПОЧАТОГО".

СИМОН ПЕТЛЮРА у роки визвольних змагань був натхненником української боротьби за Державність. Він був ініціятором, душею, організатором і Головним Отаманом військ Української Держави. Після закінчення першого етапу українсько - московської війни 1917-21 років ВІН став символом для тих, що продовжували боротьбу в запіллі. За Його ідеї бореться нині Українська Повстанча Армія, а сотки тисяч української еміґрації, що після першої й другої світової війни змушені були покинути рідний край, ширять ідеї ПЕТЛЮРИ, ідеї Української Державности.

Сьогодні окупант справляє на Україні нові страшні злочини, нищить села і зганяє селянство в „укрупнені колгоспи", що є новою формою кріпацтва. Москва, поневоливши Україну, а за Нею інші вільні держави, готується до панування над цілим світом.

∴

Напередодні трагічної річниці з ініціятиви українських вояків, зорганізованих в „Об'єднанні бувших Вояків Українців в Америці", при повній співучасти Українського Конґресового Комітету в Америці і центральних організацій в Америці — церковних, наукових, громадських, політичних, допомогових, жіночих, молодечих і представників преси — постав Громадський Комітет Вшанування Двадцять П'ятої Річниці Смерти Симона Петлюри, та покликало почесну президію, до якої запрошено представників Українських Церков в Америці та всіх голів Центральних Українських Організацій в Америці.

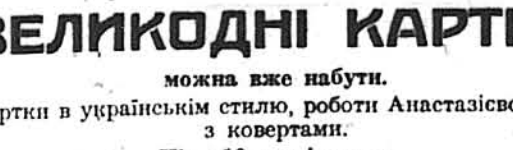
Комітет гаряче закликає всіх українців та всі українські організації й Осередки в ЗДА та у вільному світі поза ЗДА, гідно відзначити двадцять п'яту річницю трагічної смерти СИМОНА ПЕТЛЮРИ та влаштовувати урочисті академії, доповіді, вечори спогадів, та подавати належну оцінку в українській і чужомовній пресі.

Українці! Народ, що має національну пам'ять, здатний подолати найбільші перепони на своєму шляху. Віддаючи честь пам'яти ГОЛОВИ ВІДРОДЖЕНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОЇ І СОБОРНОЇ ДЕРЖАВИ, ми вшановуємо великі ідеї, за які ВІН боровся і вмер.

НОВІ ПОКОЛІННЯ ПОКЛИКАНІ УВІНЧАТИ ПЕРЕМОГОЮ ВЕЛИКИЙ ТРУД І ЖЕРТВУ СИМОНА ПЕТЛЮРИ.

Громадський Комітет Вшанування Двадцять П'ятої Річниці Смерти СИМОНА ПЕТЛЮРИ: Голова Комітету Генштабу Генерал - Поручник Павло Шандрук, Заступники Голови Комітету: Юліян Ревай, Степан Дембицький, Сергій Литвиненко і Микола Гаврилко, Генеральний Секретар Комітету: Полковник Микола Рибачук.

Члени: Майор Дмитро Бакум, Симон Вожаківський, Полковник Аркадій Валійський, Петро Голубенко, Юрій Дивнич, Вячеслав Давиденко, Любов Дражевська, Іван Кедрин-Рудницький, Полковник Володимир Кедровський, Петро Красноніс, Іван Марчак, Валентин Новицький, Юліян Нанасси, Катерина Пелещук, Микола Степаненко, Константин Туркало, Др. Микола Шлемкевич, Григорій Яремчук.

Др. мед. Осип Берест
Авторські права застережені.

ЧУДА В МЕДИЦИНІ

3)

Олена Пердро, 25 літ, вилікувана позамедичним способом в Люрд в 1933 р. з туберкульози легенів скомплікованої запаленням мізкових оболон (менінгіт). Цілковите видужання потверджено пізніше (1936 р.).

Амелія Шанон, 17 літ, уздоровлена надприродним способом підчас купелів в Люрд з туберульози костей лівої ноги і туберкульози коліна в 1891 р. Шістьох свідків ствердило негайне вилікування туберкульози коліна і вигоїння гнійної фістули на лівій нозі. В 1893 р. В. С. М. потвердило вилікування. В 1910 році епископат в Турнаі узнає вилікування за чудесне.

Павлєтте Марґері, 22 літ, вилікувана надприродним способом з туберкульозного менінгіту після влиття в уста кількох капель води в Люрд.

Єлисавета Дельот, учителька, 49 літ, вилікувана надприродним способом в Люрд з рака шлунка в 1926 році. Як відомо проти рака шлунка і то лише в початковій стадії, медицина кромі ножа, ліку не знає. У Дельот стверджено рака шлунка з перекидами (метастазами) до печінки. (Клінічно, Рентґеном і підчас операції шлунка). В тій стадії операція вже нічого не може помогти і у Дельот вона була безуспішна. Три дні після купелів в Люрд комісія В. С. М. ствердила цілковите видужання Дельот. Кулькакратні пізніші обслідування (послідне в 1943 році) потверджували знаменитий стан здоров'я вилікуваної.

Грассі, жінка, 46 літ, вилікувана надприродним способом в Люрд в 1929 році з вереду дванадцятипалочної кишки (улькус дуодені), на який вона хворіла від 1925 року. Стан видужання потверджено також 3 роки пізніше.

Роза Франкоа вилікувана в Люрд надприродним способом в р. 1899 з тяжкої флєгмони (гноїння) правої руки. Видужання узнане епископом Парижа в 1908 році як чудесне.

Антонія Мулін, 30 літ, вилікувана н. с. в Люрд в 1907 році з гноїння кости правої ноги (остеомієліт) та ран на нозі. Видужання узнане епископом в Гренобль за чудесне в 1910 році.

Катерина Ляпеєр, 50 літ, вилікувана позамедичним способом в 1899 році з ґуза на язиці. Видужання слідувало після молитви та після змивання ґуза водою з Люрд протягом кількох годин. Попередня операційне лікування ґуза було безуспішне. Тривалість видужання потверджено в 1912 році.

Марія Біре, 42 літ, вилікувана в Люрд з цілковитої сліпоти. Лікарська діягноза в 1908 році (перед видужанням в Люрд): обосторонне заникання (атрофія) зорового нерва. В 1910 році епископ з Люкон узнає видужання за чудесне. В 1933 році лікарська контроля потверджує тривале видужання.

Припадки чудесних уздоровлень в Люрд можна би продовжувати ще дуже довго. Але вже вище наведені припадки дають читачеві наглядний образ судна справи. Книга надприродних уздоровлень в Люрд далеко ще не замкнена і треба сумніватися, чи це колинебудь трапиться, мимо велетенського поступу медицини в послідних роках. Недавно принесли часописи вістку про чудесне уздоровлення в Люрд 30-літньої віденки Траути Фульда, б. танцюристки. Від 1937 року хворіла вона на неулічиму недугу Адізона, яку між іншим ціхує загальний занепад сил та бронзове забарвлення скіри. Причиною цієї недуги є захворіння надниркових залоз. Фульда удержувалася при життю лише завдяки впорскуванню різних ліків. В майже безнадійному стані прибула вона до Люрд, де 12 серпня 1950 року слідувало її видужання. Хоча з лікарського боку (В. С. М.) нема ще потвердження позамедичного, надприродного вилікування, (припадок щойно просліджується), то однак він являється інтересним передовсім тим, як сама хвора описує своє чудесне уздоровлення.

— Люрд, це прекрасна закутина, немов рай на землі. Там відчувають це усі ті, що прибули сюди, уважаючи себе братами і сестрами. Найважнішою подією в Люрд являється процесія з Найсвятішими Тайнами. Тоді на площі перед церквою збіраються всі, здорові й хворі, ті що можуть стояти і ті, що лежать у візках чи на ношах. Коли священник являєтсь з печери і починає благословити хворих Найсвятішими Тайнами, знімаються голосні благання недужих о видужання. Здається немов би сам Христос явився серед юрби благословити хворих. Оклики є ті самі, що перед 2000 роками. — Ісусе, Сину Давида, змилосердися над нами! Якщо Ти захочеш, я буду здоровий! Зроби, щоби я прозрів! Учини, щоби я ходив! Скажи одне слово, а я буду здоровий!

Відтак благання до Святої Марії: „Маріє уздорови нас!" Усі моляться, здорові і хворі в надії на чудесне уздоровлення. Видається, немов би зібралися тут нужда і злидні цілого світу: молоді і старі, діти і старці."

Відтак Фульда описує купелі в Люрд:

— Купелі відбуваються в т. зв. „пісцініях". Кабіни до купання збудовані біля скали, на якій стоїть церква. Властива купіль відбувається в басені, до якого сходиться по ступенях. З хворого знімають сорочку і одягають в льняний плащ, змочений передше водою з басейну. Відтак недужий входить до води і іде до статуї Матері Божої, що находиться на другому кінці басену. Підчас того треба в собі збудити акт покути. Підчас коли хворий цілує статую, дві служебниці занурюють його по шию в воду. Вернувши, хворий, без попереднього висушення, одержує своє одіння. Перед пісцініями голова при голові стоїть товпа людей і молиться голосно за хворих — та жде на чудо! Щоденним чудом в Люрд уважає Фульда те, що мимо зимної води в басені, в Люрді ще ніхто не перестудився або заразився якоюсь недугою, мимо того, що до тої самої води входять хворі з різними недугами, а плащі також уживаються з одного хворого для другого.

Аналіза чудес в Люрд

Має Люрд своїх апольогенів і своїх критиків. Але і найбільший критик не є в силі заперечити факту видужань в Люрд, які медицина не вміє якслід виснити. Розгляньмо по черзі всі можливі питання відносно надприродних видужань в Люрд. З різних недуг, що з них хворі видужали в Люрд, на першому місці стоїть туберкульоза. Критики підносять закид, будьто не було достаточно просліджено, чи всі припадки туберкульози вилікуваної надприродно в Люрд, були дійсно туберкульозою. Позатим, туберкульоза в своїм довгім перебігу виказує очерки самочинної поправи, отже можливо в Люрд хворі зазнали лише хвилевої поправи свойого стану недуги. Закиди ті видаються мені дивними і вони не видержують критики. Те, що в Люрд було найбільше припадків вилікування з туберкульози легко виснити тим, що таких хворих було найбільше. Туберкульоза належала а і нині належить до найбільш поширених недуг. Успішні ліки проти туберкульози та новітні способи поборювання туберкульози є знані від недавна Але якби навіть приняти помилки в лік. діягнозі, воно в суті речі не є важне, чи хтось подужав в надприродний спосіб з рака легенів, абсцесу легенів чи туберкульози. Всі ті недуги є і сьогодні тяжкі до вилікування, а проте, щоб їх можна було вилікувати на протязі хвилин медичним способом не може ніхто і мріяти! Отже важне є те, що хтось хворів на тяжку недугу, з якої медицина не могла собі дати ради. Впрочім закид неправильної діягнози вдаряє по самих лікарях! Це їх вина, якщо діягноза не була правильна. Але я особисто не думаю, щоби давні лікарі були гірші за нинішніх. Вони бачили і спостерігали на хворім більше чим нинішні модерні лікарі зі своїми апаратами і аналізами, а обслід харкотиння на бацилі Коха є знаний доволі давно! Отже немає підстави припускати, що помилки в діягнозі давніших лікарів були більші від нинішніх. Відносно того, що можливо в припадках туберкульози вилікуваної в Люрд ходило лише о хвилеву самочинну поправу, то можемо сказати, що В. С. М. не було ніколи і сьогодні не є надто скоре в узнаванні надприродного вилікування. Як видно з признаних ними припадків, густо-часто таке признання слідує часом щойно по кількох літах обсервацій.

(Закінчення буде)

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ДІТРОЙТ, Миш.

Шевченківський концерт

У 137-мі роковини уродин Т. Шевченка відбувся 11-го березня старанням Федерації Ам. Українців Ст. Мишиґен в авдиторії Челсей Гай-Скул при Мартін і МекҐрав святочний концерт.

Свято відкрив голова Федерації адв. Іван Панчук, заявляючи, що на терені Дітройту Федерація влаштовує вже 10 років Шевченківські концерти.

Реферат про Т. Шевченка і про значення його святкування виголосив д-р Микола Шлемкевич. Це був глибоко філософічний, прекрасно опрацьований реферат, в якому підкреслив референт всеукраїнськість — соборництво Шевченківських святкувань.

Опісля виступила ґрупа Київських Бандуристів під управою Григорія Китастого — у чудових строях — і виконала „Думи мої", мельодеклямацію на текст М. Рильського „Присвята Т. Шевченкові" (деклямував з чуттям Гриць Надрепний); народну пісню про Тараса „Зійшов місяць" — сольо Петра Китастого — та пісню про зруйнування Січі (гарм. О. Кошиця). До естетичного ефекту причинилися також чимало світляні засоби, влучно кермовані на сцені.

У другій частині п. Вероніка Максимович, меццосопран відспівала Т. Шевченка — М. Лисенка: „Чого мені тяжко" і „Ой одна, я одна". При фортепіяні виступив п. Максимович. Ця точка вийшла також дуже гарно.

Останню точку концерту виповнив монтаж з життя Т. Шевченка в 6-ти картинах п. н. „Доля поета" Галини Карпів.

Думка — зобразити сценічними картинами життя поета — добра: вона повчальна і вона вводить нове у звичайні програми Шевченківських свят. У монтажі взяли участь: Анатоль Валюх, Микола Думик, Галина Бартків, Петро Китастий, Наталя Шрубович, Микола Дума, Тетяна Карпів, Леся Сюра, Орест Кавка і Ліда Король. Постановка — Петро Карпів. Музичне оформлення — Богдан Кушнір (фортепіян) і Петро Карпів (скрипка).

Свято зачалося „Заповітом", а покінчилося українським національним гимном.

Серед приявних зібрано 422 доляри. Дохід був призначений на цілі Федерації.

Загально — треба сказати — цей концерт вийшов вдатно. Було чимало зворушливих хвилин, в яких находив вислів щиро-сердечний український патріотизм.

Все ж була одна неприємна справа, про яку треба писати, бо її знає вже загал. В той самий час, при тій самій вулиці, в тому самому Дітройті, відбувався другий святочний концерт в честь Т. Шевченка в „Народнім Домі" заходом Філії Українського Конґресового Комітету в Дітройті, товариства, якого цілі лежать також на серці всієї української громади Дітройту. Дохід з цього концерту був призначений на Народний Фонд УККомітету.

Ніхто не міг би нічого мати і проти двох концертів, якщо б їх треба було влаштовувати — наприклад — з такого приводу, що в одній залі не поміститься вся українська публіка на одному Шевченківському концерті. Але ж тут не була в тому справа! Тут звелася на цьому тлі битва, яка покінчилася новим роз'єднанням. Свідомий український загал нарікає, що навіть на такій благій справі, як святкування Шевченкових роковин — у нас нема ладу, причім і з обох боків падуть взаємні обвинуванчення, що тільки побільшують небажане, нездорове, протинаціональне проваллля.

Український загал вірить, що на майбутнє прийде до зговорення керівних проводів згаданих організацій і до наладнання відносин, бо те ділення — нікому добра не принесе, тимбільше в нашій, — нема де правди діти! — мізерії!

Я.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Союз Українсько - Американських Бизнесменів

Серед ряду різних громадських орґанізацій Нюарку проявляє вже 19 років свою живу громадську та станову діяльність Союз Укр. - Ам. Бизнесменів.

Дня 18. лютого 1951 р. улаштував Союз в кімнатах Української Централі Нюарку товариські сходини членів, получені з бенкетом, запрошуючи представників всіх інших місцевих орґанізацій.

Комітет, очолюваний панею Пелягією Хома, створив дійсну родинну атмосферу на цім бенкеті так для самих членів, як і запрошених гостей. Ролю тостмайстра переняв та вів з гумором адв. Михайло Гинда. Д. Конюх представив поодиноко підприємців з їх адресою та бранжою підприємства.

Панна Анна Дубас дала короткий інформативний доклад про податкові зізнання за минулий рік — якраз актуальна тема під тодішню пору.

Забирали слово ряд бесідників на орґанізаційні і господарські теми, як старші, так і нові іміґранти, що вже вспіли зорганізувати підприємства.

Предсідник Союзу В. Кучкуда говорив на тему самої орґанізації та співпраці з громадянством, предсідник Щадничо-Кредитової каси І. Басараб на тему розбудови орґанізації та створення українського банку. Предсідник Української Централі п. Каськів говорив на тему фінансів орґанізації, бо це є основа розбудови торгівлі і промислу.

Проф. М. Цяпка передаючи привіт від своєї спілкової фірми „Говерля" та від Т-ва „Самопоміч" підкреслив вагу орґанізації торговлі та промислу серед нашої громади в Америці. Ще забирали слово п. Т. Бортник, та представник Нар. Дому Т-ва „Чорноморська Січ", а заступник предсідника Союзу Бізнесменів П. Гарнік вніс багато веселого настрою деякими несподіванками під час бенкету.

Дня 27. лютого 1951 р. відбув Союз свої чергові річні загальні збори.

Зі звітів довідуємося, що Союз крім станової праці для членів — співпрацював з іншими громадськими організаціями. Між іншим Союз зложив даток на цілі Українського Конґресового Комітету в сумі $100, а іншим Т-вам менші квоти. Скликав до спілки із Щадничо - Кредитовою Спілкою громадське віче дня 8. жовтня 1950 року в цілі розбудови цієї ж фінансової орґанізації.

До Управи на біжучий 1951 рік вибрано: предс. — Іван Вінач, заступн. предс. —Павло Гарнік, рек. секр. — Д. Конюх. фін. секр. — Іван Третяк, скарбник — Ів. Атаманець; Контрольна Комісія: п-ні П. Хома, Дм. Кізима, Т. Бортника; на членів управи: п-ні Р. Залепську, адв. Михайла Гинду, Теодора Вислоцького — які очолюють культ. - осв., імпрезову та інші комісії.

Намічено плян праці на будуче та порішено зорґанізувати в цьому році прогульку пароплавом в літньому сезоні для членів та гостей.

Як довідуємося, Управа заключила вже контракт з корабельною компанією, винаймаючи прогульковий пароплав на 3.200 осіб містоти на неділю 24 червня 1951 року. Кермуючися проблемним досвідом з минулих літ, Союз вірить, що члени і громадянство попруть цю імпрезу. Ближчі інформації будуть подані в пресі.

Дм. Конюх

АМЕРИКАНСЬКИЙ УЧЕНИЙ ПРО УКРАЇНСЬКІ ВИДАННЯ

Відомий знавець східньо-слов'янських мов, професор Колумбійського університету К. А. Меннінґ, автор книги „Украінісн Літеречур" і перекладач творів Тараса Шевченка англійською мовою, в американському квартальнику „Букс Еброуд", що його видає „Юніверсіті оф Оклагома Пресс" за останні роки помістив багато рецензійних нотаток про українські видання. Так було зреферовано „Енциклопедію українознавства", антологію української поезії „Гельб унд Бляв" (переклади німецькою мовою проф. В. Державина), „Модерну українську граматику" Ю. Луцького і Я. Рудницького, вибрані поезії „Кораблі" Богдана Кравціва, дві збірки поезій Яра Славутича „Спрага" і „Шпіґель унд Ернеєрунґ" (переклади німецькою мовою проф. В. Державина) та інші видання. Останнє цього квартальника (зима 1951) приносить дуже цінну рецензійну нотатку про „Модерну українську поезію", критичний огляд, написаний Яром Славутичем (резюме цього огляду друкувалося по-англійському в „Юкраїнісн Віклі"). Наводимо нотатку проф. Меннінґа повністю в перекладі:

„Короткий, але вичерпний виклад про модерну українську поезію, написаний одним із передових поетів, що прибув як переміщена особа до Злучених Держав Америки. Крім видатних характеристик авторів, у цьому критичному огляді є щедрі цитати для ілюстрації основних думок. Також уміщено резюме англійською мовою."

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні Загальні Збори „Самопомочі"

Річні загальні збори нюйорського відділу „Самопомочі", що відбулися 25 лютого ц. р. показали повну живучість й необхідність цієї організації новоприбулих до ЗДА українців. Ствердили цей факт не лише звіти управи відділу, представники централі „Самопомочі" в особах голови Юліяна Ревая й реф. сусп. опіки д-ра Вереша та голоси дискутантів, але ствердило це саме й життя. А це найважніше.

Головні завдання „Самопомочі" лежать у змаганні скупчити всі творчі сили для осягнення тих цілей, для яких вони вийшли на еміґрацію, у заходах знайти спільну мову й синтезу між давнішою й новою еміґрацією у розбудові всіх ділянок українського національного життя, у несенні помочі й опіки над новоприбулими шляхом підшукання праці, приміщення, правної поради, моральної підтримки.

Найбільшими перешкодами в праці „Самопомочі" минулого року був виїзд деяких членів управи поза Ню Йорк, брак гармонії поміж членами управи, зумовлений політичними мотивами, напружені відносини між відділом і централею, байдужість до справ „Самопомочі' 'загалу громадянства, відсутність сильної фінансової бази. Перешкоди внутрішнього порядку з ходом часу вдалося усунути й сьогодні політично відділ зрівноважений, а взаємини з централею коректні. Зате перешкоди зовнішнього порядку ще чекають своєї розв'язки.

У звітовому році відділові вдалося згуртувати около 300 членів, що сплачують членські внески й в різній мірі беруть активну участь у його житті. „Паперових" членів 550. Не зважаючи на відсутність фінансів (прибутки виносили 1341,09 дол., видатки 1285, 40 дол.) відділ зміг утримати власну трикімнатну домівку (77 Е., 7 вул.), в якій знаходять приміщення і інші установи всеукраїнського значення. Відділ зорганізував власну канцелярію з окремим постійним урядовцем (д-р Роґуцький), який працює щоденно в означених годинах і веде всі аґенди установи. До часу його покликання працю в канцелярії відбували за чергою всі члени управи.

Найбільшу увагу в минулому діловому році управа установи звернула на придбання членів, та на справи суспільної опіки, зокрема допомогу в підшукуванні праці, помешкань, правну пораду, інформацію, опіку над хворими, виповнювання писем і друків (військові зголошення до Вашинґтону, податкові зізнання). В кількох випадках дано і невеличку фінансову допомогу. Потребу існування „Самопомочі" відчувають зокрема новоприбулі до ЗДА скитальці, які почувають себе непевно на новому ґрунті й потребують помічної руки й теплого слова.

Відділ праці (інж. Зеркаль, проф. Паливода, д-р Роґуцький) спрямовуввав людей на роботу на підставі часописних оголошень, інформацій від людей, власних зв'язків, а були навіть випадки, що підприємці зголошували самі вільні місця. Коли часом і не було конкретного місця, то урядовець давав петентові низку адрес різних фірм і фабрик і потребуючий таки знаходив роботу. В такий спосіб влаштовано майже 80 людей.

Суспільний референт (мгр. П. Григорович) зробив низку позитивних інтервенцій у різних публічних установах суспільної опіки міста Ню Йорку для з'ясування справи опіки новоприбулим у деяких виїмкових випадках. Практично ще з такої одпомоги ніхто не скористав, бо в цій справі ще йдуть розмови між „Самопоміччю" й ЗУАДК. Були спроби створити при відділі ліцензоване бюро праці, але брак фінансів і відповідного приміщення не дав зреалізувати цього задуму. Крім того референт з'ясовував в державному бюрі праці можливости затруднення старших віком людей. Пороблено кроки для заснування Позичкової Каси для членів „Самопомочі" і справа на добрій дорозі. Постав ініціятивний комітет, який подав до затвердження статут. Відповідні американські чинники поставилися прихильно.

Відділ утримував живий зв'язок з Об'єднаним Комітетом Українських Організацій Ню Йорку через організаційного референта інж. Красноноса, який виконував і функції фінансового референта та вів секретаріят відділу.

На добрій дорозі були й заходи культ. - осв. референта мгр. Заяця в справі будови української оселі в Ню Йорку, одначе кредитові обмеження стримали покищо реалізацію цієї справи. Заходами референта були зорганізовані доповіді й прогулянки до музеїв.

Нюйорський відділ зібрав також низку завірень для спровадження нових скитальців з Европи та передав їх до ЗУАДК. Відділ зібрав певну грошову суму на допомогу потребуючим землякам в Европі.

Управа відділу не втрачала з ока також справи придбання українською нюйорською громадою Народного Дому, дитячої оселі, перевишколу інтелектуалістів. Справи українського шкільництва, це теж одна з турбот відділу.

Ось конкретні завдання, які частинно зреалізовано у минулому діловому році й які стоять перед нововибраною у такому складі управою: М. Лисогір — голова, І. Паливода — заст. голови, І. Роґуцький — секретар, І. Гордіюк — 2 секретар, П. Красноніс — орг. референт, Р. Раковський — фінансовий референт, П. Григорович — сусп. опіка, Р. Гойдиш — культурно-освітній феферент, В. Барагура — справи молоді, І. Комарницький, О. Соколишин — члени управи. Контрольна Комісія — І. Крамаренко, О. Балинський, С. Кікта, С. Баритко. Суд: М. Куницький, Я. Зазуля, М. Гавриленко, Л. Ганкевич, І. Заяць.

Компромісовість у складі управи доказує, що політично відділ „Самопомочі" в Ню Йорку згармонізувався і на цьому терені зреалізовано консолідаційну акцію. Це в великій мірі дасть змогу успішно працювати. Таксамо до успіху в роботі причиняться й конкретні взаємини між відділом і централею. Треба ще тільки, щоб загал громадянства так новоприбулого, як і давнішої еміґрації, яка також може бути членами „Самопомочі" проламав лід байдужости та масовим членством у цій корисній громадській організації сплачуванням членських внесків і активною участю у її житті допоміг зреалізувати ці важливі завдання, які стоять перед нею. Члени користуються безкоштовним спрямовуванням на працю й виповнюванням всяких потрібних друків.

В. Б.

ХАРАКТЕРИСТИКА УКРАЇНЦІВ

(Закінчення зі сторони 1-шої)

тих колгоспах не було добровільне, бо ті селяни, які до них не належали, не працювали і тим самим не їли.

Українці були мобілізовані до армії і немає двох думок, що армія є всеціло під контролею Совєтського Союзу. Велика кількість українців здезертирувала зі совєтської армії, сподіючись, що їм дозволять творити їхні власні дивізії до боротьби за волю і незалежність України. Фактом є, що кілька дивізій українців боролися на східному фронті проти совєтської армії під кінець другої світової війни.

них центрах України вимагалося

них цендрах України вимагалося, щоб вони належали до т. зв. совєтських профспілок для забезпечення собі праці. Тут знову ці профспілки не є вільні, але є цілком під опануванням і контролею совєтського уряду. Всі галузі життя в Україні були під контролею Совєтів і там було практично неможливим існувати без приналежности до одної чи більше організацій, створених або контрольованих совєтським режимом..."

Базуючись на цих твердженнях, сенатор Смит своїми свідченнями заважив на переведенні поправки закону, яка вможливить тепер приїзд до ЗДА теж тих українців, яким досі роблено труднощі у зв'язку з їх походженням з під-совєтської України.

Доцінюючи важливість тверджень Комішенера О'Коннора та виводів сенатора Смита для дальшої переселенчої акції, — ЗУАДКомітет постарався про передрук відповідних уступів з Конґресового Рекорду та розсилає їх заінтересованим властям і особам.

БІЛОРУСЬКА АКАДЕМІЯ З ПРИВОДУ СВЯТКУВАННЯ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Ню Йорк. — У святочно прибраній залі Стайвезант Касіно при Другій Евеню улаштував у неділю, 25 березня Білоруський Конґресовий Комітет Америки, зорганізований в місяцю лютім б. р. першу святочну академію для звеличання 33-річча проголошення білоруської незалежности в Минську, 25 березня 1918 р. Академія складалася з двох частин. Перша, це були історично-наукові реферати, а саме голови Конґресового Комітету, д-ра Миколи Шорса і д-ра Віктора Чабаторевича. Друга — це була вокальна частина, виконана хором та деклямаціями з творів білоруських поетів, головно Янка Купали. Диригував Аркадій Євиц. Обі частини були поставлені на високому рівні, а хорові частини приємно здивували гостей, не зазнайомлених з білоруським організаційним рухом в Америці. Перед академією відбувся молебен, відправлений священиками з білоруської парафії в Савт Ривер, Н. Дж. На академію наспіло багато привітів з усіх закутин світу, між ними теж і від Українського Конґресового Комітету Америки. Усно склали привіти: д-р Тиміш Олесіюк від Союзу Національних Демократів і д-р Семен Демидчук від редакції щоденника „Свобода". Залю виповнили в більшій частині нові білоруські американці, що приїхали з европейської скитальщини.

● 25,000 вірних було приявних на Великодних Богослужбах в католицькій катедрі св. Петрика в Ню Йорку. 10,000 було на богослуженні в англіканській - протестанській катедрі св. Івана.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ПІТСБУРҐ, ПА. — Бр. св. Івана Хрестителя, від. 96, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 1. квітня, точно в год. 1:30 пополудні, у церковній галі, 7 Carson St. S.S. Є важні справи до полагодження. — За уряд: С. Гриб, предс.; Д. Василик, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА. — Управа Тов. ім. С. Петлюри, від. 189, запрошує членів на надзвичайні сходини в суботу, 31. березня, що відбудуться в Укр. Клюбі при вул. Джермантавн о год. 4. попол. Управа має важні інформації для членів, котрі вирішать заразом різні справи. Зміни адреси треба подавати секретареві відділу. — Управа.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 23. березня 1951 р. помер у 67. році життя довголітній член Бр. св. Архангела Михаїла, від. 85 У. Н. Союзу в Гейзелтон, Па.

КЛИМ КРИВОШИЯ.

Покійний належав до Союзу від 1910 року та був завжди прикладним членом. Полишив у смутку жінку Анастазію.

Похорон відбувся 26. березня з церкви св. Арх. Михаїла. — В. И. П.!

О. Костюк, секр.

Сестрі Покійного

МИКИТИ КЕКАЛА

і всім рідним Його висловлюємо глибоке і щире співчуття, схиляючи голови перед свіжою могилою нашого дорогого земляка і друга.

Х. Рябокінь
Г. Рябокінь
О. Головко
Н. Головко
Д. Соловей
М. Соловей
О. Соловей
П. Петренко

В осьмі роковини трагічної смерти бл. п.

полк. Гальчевського-Войнаровського

який згинув 22. березня 1943 року на Холмщині, відслужено Службу Божу в прав. укр. церкві св. Володимира в Филаделфії, дня 24. березня 1951 року.

Жінка і син.

ПОДЯКА

Далеко від рідних Земель і коротко переживаючій на цій вільній американській землі у місті Коговс, Н. Й., зійшов з цього світу в середнім віці наш Найдорожчий Муж і Батько,

ПРОТОЄРЕЙ ПЕТРО КАСЯНЧУК

дня 1-го березня, а похоронений з Української Православної церкви св. О. Миколая в Трой, Н. Й., в суботу 3-го березня 1951.

Прибиті горем, почуваємось до обовязку зложити нашу найщирішу подяку: Впреосв. Владиці Мстиславу за ласкаве зарядження найближчими священиками взяти участь в похоронних обрядах, а також за кондоленційну телеграму. Впреосв. Владиці і Митрополіту Іоану за прислані чудові цвіти. Впреп. Мітратові о. А. Іванишину і о. Осипу Ялечкові за духовну опіку підчас хворости і в останніх хвилинах життя Покійного, за облечення тіла у всі священичі ризи і за різні труди, які приписані священичій гідності. Названим щойно оо., як рівнож священикам: І. Данилевичу, Н. Харищаку, І. Петриканину, П. Мелеху, М. Ярошу і А. Биківцеві за вельми ласкаву прислугу в дводневних похоронних відправах в церкві і на цвинтарі. Нашим найближчим сусідам і Добродіям П-у Коникам і Назарам за різні прислуги та цвіти. Преп. о. Р. Мельниченкові з Ню Йорку й родині, також Всеч. о. П. Мелеху і рідні за щирі вислови співчуття і цвіти. Всеч. о. Протодіякону Ковеленкові з Филаделфії за кондоленційного листа. Організації „Самопоміч", співробітникам робітні „Барклей" і п-і Дерлиці, усім з Коговс, за невянучі цвіти, пожертви на Служби Божі. Шановним членам тройської Парафії за виказані і безкорисні ласки, та взагалі усім, усім, що взяли участь в похоронах ВЕЛИКЕ СПАСИБІ!

Смутком прибиті Дружина, НАДІЯ,
і діти-сироти: МАРІЙКА і ІГОР.

Mrs. NADIA, KASIANCHUK, 17½ Johnston Ave., Cohoes, N. Y.

ТАРЗАН, ч. 2559. Наче в стальових обіймах.

Велетень-ящірка діждалася гарячого привіту. Та ворог піднявся несподівано понад їх голови, наначе б хотів залишити атаку.

Потім нагло, зі швидкістю яструба, він обернувся і кинувся просто на плече Тарзана.

Плазун вдарив так нагло, що не було мови про оборону. Гострі пазурі вбилися в хребет Тарзана. Ні Тор ні Тар-Ґаш не могли вдарити, щоб не зранити Тарзана саме тоді, коли малпочоловік відлітав в кігтях ворога.